

Expunere de motive

Titlul actului normativ:

Lege privind trecerea în proprietatea statului a activelor fondurilor de pensii private și abrogarea Legii nr.411 din 18/10/2004 privind fondurile de pensii administrate privat

Pilonul II de pensii (pensiile private obligatorii) reprezintă o gaură la buget, dar și una dintre marile păcăleli postdecembriste la adresa contribuabililor.

Din luna martie 2011, contribuția obligatorie la un fond de pensii administrat privat este de 3% din salariul brut al fiecărui contribuabil, urmând ca până în anul 2016 să ajungă la 6%. Potrivit Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, numai în luna august 2011, 44 de milioane de euro au fost virate către fondurile de pensii din Pilonul II. Un simplu calcul arată că pensiile private și obligatorii sunt o afacere de jumătate de miliard de euro anual care, pe parcursul a încă cinci ani, ar trebui să-și dubleze dimensiunile.

Profitabilă pentru privați, afacerea este extrem de păguboasă pentru stat și cetățean. În loc să intre în vistieria țării, banii sunt colectați pe logistica și cheltuiala statului, după care sunt virați către fondurile private. În general, administratorii fondurilor preferă investițiile în titluri de stat, acestea fiind cele mai sigure. Într-o accepțiune simplă și corectă, statul cheltuie pentru a aduna o sumă de bani, o dă cu titlu gratuit unui privat, după care îi împrumută de la acel privat, ca ulterior să-i returneze cu dobândă (titlurile de stat). De altfel, acest mod al statului de a face management reprezintă unul din motivele pentru care deficitul la fondul național de pensii depășește astăzi 14 miliarde de lei.

Pilonul II de pensii nu este doar o afacere păguboasă pentru stat, ci și o mare păcăleală. Majoritatea participanților la fondurile private de pensii au impresia că statul le garantează contribuțiile. În realitate, alineatul 5 al articolului 15 din legea nr.187 din 24.10.2011 privind înființarea, organizarea și funcționarea Fondului de garantare a drepturilor din sistemul de pensii private, prevede că *"În situația în care se constată de către Consiliul de administrație al Fondului de garantare că resursele financiare ale Fondului de garantare prevăzute la alin. (1) sunt insuficiente pentru acoperirea plății compensației către participanți și beneficiari, acesta **poate***

Pagină 2 din 5

apela la împrumuturi garantate de statul român, contractate în conformitate cu prevederile legale în vigoare privind datoria publică". În caz de nevoie, Fondul de garantare **poate** apela la statul român pentru împrumuturi, **dar nu este obligat** să o facă. Practic, nimeni nu garantează contribuțiile participanților.

Pentru a realiza dimensiunea prejudiciului creat prin această inginerie financiară, imaginați-vă că astăzi un român ia credit de la banca 100.000 Euro și îi va restitui după câteva zeci de ani fără să plătească nicio rată pe parcurs și fără nicio dobândă.

Știm cu totii ca nicio bancă nu îți dă un asemenea credit!

Totuși, sub masca grijei față de pensionari, statul român obligă cetățenii să crediteze fondurile private fără să le garanteze nimic. **Dacă astăzi aceste sume de bani nu ar mai merge la fondurile private, toate pensiile din România ar putea să crească de a doua zi cu 5%, fără niciun efort bugetar suplimentar.**

În forme similare celei din România, copii ale Pilonului II de pensii se mai găsesc în America Latină. Ungaria și Slovacia au avut o legislație asemănătoare cu a noastră în această privință, dar au renunțat recent la Pilonul II, naționalizând activele fondurilor de pensii private. Desigur, trecerea forțată a activelor de la privat în proprietatea statului ar stârni mari controverse, mai ales că fondurile de pensii fac lobby puternic la nivelul politicului. Totuși, aceasta este cea mai eficientă metodă de a remedia fisura ce amenință să sfărâme fondul național de pensii. Pensiile private pot exista, dar nu pe cheltuiala statului și în măsura în care cetățeanul își dorește acest lucru, nu ca o obligație impusă prin lege.